

Libris.RO

Respect pentru cunoașterea și

**CONSTANTIN VIRGIL
GHEORGHIU**

Dumnezeu la Paris

Traducere din limba franceză de
Gheorghe Ciocoi

Σοφία

Bucureşti

ISBN 978-973-1858-15-8

Cuprins

I. Mesagerul morții	5
II. Ucideți-l pe episcopul român de la Paris	9
III. Umbrele bulgărești.....	13
IV. Călăul fără bardă	17
V. Momeală pentru moarte	25
VI. Moldova, un ținut prins de cer	30
VII. Paracliserul	38
VIII. Lucrurile îngăduite sclavilor	44
IX. Tainicul Moldav	49
X. Insurecția degetelor de la picioare	55
XI. Karagma ori pecetea diavolului	63
XII. Doi munți: Carpații și Muntele Parisului	69
XIII. Palatul bolnavilor miliardari	82
XIV. Prădătorul	92
XV. România s-a născut la Paris	103
XVI. Consiliul din sala gotică.....	108
XVII. Doamna Cifrului.....	116
XVIII. Refugiu pe Muntele Parisului	123
XIX. Tribunalul din sala gotică.....	133
XX. A treia zi de aşteptare	152
XXI. Tovarășa mama	155
XXII. Turcii în biserică din Paris	160
XXIII. Cumpăr eu cadavrul	175
XXIV. Dumnezeu nu va mai vorbi românește la Paris.....	186
Note	197

Mesagerul morții

— Uitați-vă bine la el: e mesagerul morții. Vine să-mi ceară să ucid pe cineva. Vă veți convinge singuri.

Cel care vorbește e Haralamb Baxan. Stă pe veranda splendidei sale case din apropierea Bucureștiului. Alături de el, lungiți în șezlonguri, se află Clara Zilber și Vintilă Karagma, funcționari ai ambasadei române de la Paris. Diplomați. Sunt în concediu și stau la familia Baxan. Se simt mai bine aici decât în cele mai bune hotăluri. Baxan are o casă regească în cartierul din partea de miazănoapte a orașului. Face parte din domeniul „Albina”, Institutul Național de Apicultură. Haralamb este fondatorul institutului și director general pe viață al acestuia. Omul care a intrat pe poarta imensului parc și care vine pe aleea de nisip fin mărginită de salcâmi în floare este însoțit de David Horodincă, noul comandant al brigăzilor speciale din cadrul poliției secrete.

— O să vedeți că vine ca să-mi ceară să ucid pe cineva. Pentru asta. De 30 de ani lucrurile se petrec după același ceremonial.

Respect - E Iuri Morcovăescu? întrebă Clara Zilber.

– Bineînțeles. Morcovescu e. El e mesagerul morții. De fiecare dată când Prezidiul Suprem condamnă pe cineva la moarte, Iuri e cel care vine să-mi anunțe sentința. El îmi cere să-l execut. Tot el e cel care se ocupă de organizarea funeraliilor victimelor mele. Căci aproape toți cei care mi s-a cerut să-i execut au parte de funeralii naționale.

Clara Zilber și Vintilă Karagma, în ciuda funcțiilor lor înalte în diplomație, habar nu aveau că nespus de politicosul Iuri Morcovescu este mesagerul morții.

Poarta de la intrare a parcului Institutului Apicol se află la aproape 500 de metri de trepte de la intrare. Iuri Morcovescu și șeful brigăzilor speciale merg agale. E ora 10 dimineață. Soarele aruncă peste salcâmii înfloriți o lumină suavă, gălbuie, de culoarea mierii. E vremea de început a caniculei. 21 iunie, solstițiul de vară. Cea mai lungă zi din an. *Solstitium aestivum*. În neenumărate biserici ale Bucureștiului se serbează în acea zi Sfântul Iulian. Solstițiul înseamnă oprirea Soarelui. Sunt două opriri ale soarelui în fiecare an: una pe 21 iunie și o alta pe 21 decembrie, *solstitium brumale* ori *hibernum*. La cea de-a doua oprire a soarelui se serbează Sfânta Iuliana.

– Știi de ce a fost ales Iuri Morcovescu purtător de cuvânt al Prezidiului Suprem? Pentru că nu reacționează nicicând la vreun eveniment. E un fel de robot care nu schimbă niciodată tonul pentru a anunța un dezastru ori o victorie. Oricine altcineva s-ar jena să vină înaintea mea și să-mi spună răspicat: „Sunteți însărcinat să ucideți pe cutare ori pe cutare înaintea cutărei date!”

Mesagerul morții face aceasta fără nici un fel de emoție.

Ca și cum ar spune: „Tovarășe Baxan, aveți un fir de păr pe spatele sacoului!”

Iuri Morcovescu e mărunt și pricăjit. Are chipul palid și părul ca de ceară.

— De când l-am întâlnit pe Iuri Morcovescu, l-am botezat „Balot de paie”, spuse Baxan. Părul lui e precum paiul uscat. Pielea feței sale e la fel. Cuvintele nu-i sunt nici calde, nici reci. Tot ceea ce spune e fără durere, fără miros și fără gust. Ascultându-l și privindu-l, ai impresia că mesteci un pai uscat. Cariera politică a lui Iuri Morcovescu e datorată asemănării lui cu o balot de paie. Tatăl său a fost unul dintre înalții magistrați militari ai României. Iuri a fost crescut de guvernante și de perceptori, care îl vor însobi până la universitate. E un băiat dintr-o familie bună și a primit o educație aristocratică. La 19 ani a intrat la Facultatea de Drept din București. Asociația studenților a primit invitația de a trimite trei delegați la Congresul Mondial Antifascist de la Viena. Călătoria și sejurul erau gratuite. Se cerea participanților să cunoască engleza, germana ori franceza suficient de bine pentru a lua parte la dezbateri și, eventual, a susține o conferință. Unul dintre puținii studenți care puteau să se exprime curent în cele trei limbi cerute era Iuri Morcovescu. A fost trimis deci la Congresul Mondial Antifascist. A participat la toate reuniunile, fără să piardă vreuna, apoi s-a întors la facultate, făcând o dare de seamă despre activitatea sa. Fascismul și antifascismul îi erau complet indiferente. Pe 23 august 1944, când Armata Roșie a invadat și a ocupat România, sovieticii au căutat comuniști români pentru a le deveni colaboratori.

Resp[unzare] Nu au găsit. Din douăzeci de milioane de români, doar câteva zeci de oameni aveau idei și simpatii marxiste. Sovieticii vor scotoci în arhivele Siguranței. Vor afla aici fișa lui Iuri Morcovescu, fiul generalului ce comanda Justiția Militară, care a participat la Congresul Mondial Antifascist de la Viena, organizat de Internaționala Comunistă. Îl vor contacta imediat. Iuri Morcovescu nu avea nimic împotriva comuniștilor. A acceptat colaborarea. Din 1944, a fost în permanență ministru ori ambasador. Toți ceilalți conducători ai Partidului Comunist Român au fost înlocuiți. În afară de el. Nimeni nu putea să-i reproșeze ceva.

— Salve, tovarăše Baxan!, spuse Iuri Morcovescu intrând pe terasă.

E îmbrăcat într-un costum fără culoare precisă. O nuanță de gri. La fel ca părul și ca atitudinea sa, costumele lui n-au avut nicicând o anume culoare.

— Îi cunoașteți pe Clara Zilber și pe Vintilă Karagma? Sunt cei mai vechi prieteni ai mei, spuse Baxan. Amândoi sunt diplomați la Paris. Acum, sunt în concediu și stau la mine.

— Îi știu, spuse Iuri.

Vocele lui este la fel de inexpresivă ca părul și pielea obrajilor săi. Adaugă:

— Eu și tovarășul Horodincă dorim să vă aducem la cunoștință ceva.

— Poftiți în birou, dacă doriți ca prietenii mei să nu au dă. Dar aceasta nu schimbă nimic. Căci de cum veți pleca le voi spune ceea ce mi-ați comunicat. Ei sunt colaboratorii mei de o viață. Nu am vreun secret față de ei.

Respect pentru oameni și cărți

În următoarele zeci de ani, Dr. Ion Ștefan își va desfășura activitatea în cadrul unei organizații deosebite, care va avea ca scop principal să promoveze cunoașterea și aprecierea literaturii române și a creației românești. Această organizație va fi numită "Instituția Națională de Cercetări și Studii Literare".

II

Ucideți-l pe episcopul român de la Paris

— Vîntilă Karađaga, tu nu te potrăgădui să te întâlnești cu un om de astfel de rang? — spuse Baxan, zâmbind. — Tu nu te potrăgădui să te întâlnești cu un om de astfel de rang?

— Biroul dumneavoastră e fastuos, spuse Vîntilă Karađaga, intrând în imensul salon ce era folosit drept birou de către Baxan.

— Puteți să aveți unul la fel, dacă dorîți, spuse Baxan. Sunteți urmașul meu la direcția misiuni speciale. Sunteți unul dintre conducătorii poporului. Poporul nu impune nici un fel de restricție în privința cheltuielilor conducătorilor săi. Căci poporul știe că a ieșit din mizeria lui medievală mulțumită conducătorilor săi. Am deschis maselor porțile fericirii. Poporul ne recompensează. Oaspeții străini au fost întotdeauna mirați, uneori iritați, chiar scandalizați de luxul în care trăiesc conducătorii regimurilor comuniste. Stilul vieții noastre, casele noastre, vreau să spun palatele noastre, sunt mai somptuoase decât cele ale miliardarilor din Statele Unite, din Anglia ori din alte țări occidentale. E adevărat. Avem tot ceea ce-am visat. Poporul căruia i-am instalat dictatura proletariatului ne oferă totul. E mulțumit când ne vede trăind în lux, bogătie, fast. Discordanța între viața austera

Respectându-mă la poporului și luxul conducătorilor nu jenează pe nimeni la noi. Doar străinii sunt șocați. Popoarele noastre știu că noi, conducătorii, avem dreptul la toate, căci noi am dat puterea poporului.

— Prezidiul Suprem vă încredințeaază o misiune, spuse Iuri Morcovescu. Sunt însărcinat să vă comunic aceasta.

— Pe cine trebuie să mai ucid?

— Pe episcopul român al Occidentului, care locuiește la Paris, spuse Iuri.

Vacea sa este întotdeauna monotonă. Adaugă:

— Prezidiul dorește ca Horodincă să vă secondeze. Secondându-vă, va deprinde modul dumneavoastră de a acționa. E înlocuitorul dumneavoastră.

— Nici un înlocuitor!, spuse Baxan enervat. Vreți să spuneți succesorul meu.

— Exact. Sunteți de neînlocuit.

— Tovarășul Horodincă poate să mă secondeze, spuse Baxan. Uitați însă că am ieșit la pensie. A trecut deja un an de atunci. De ce veniți mereu la mine?

— Sunteți singurul în stare să facă o astfel de treabă.

— Unde locuiește episcopul care trebuie să dispară?

— Îl cheamă Theodot. Are 79 de ani. Locuiește la biserică română din Paris, strada Jean de Beauvais, nr. 9.

— Trebuie să mă duc la Paris ca să-mi îndeplinesc misiunea?

— Întocmai. Cunoașteți biserică română? Tovarășul Horodincă vă va da toate informațiile de trebuință. Biserica noastră din Paris este o bijuterie a artei gotice. Are 556 de m² și 20 de cm. Prin comparație cu alte biserici din Paris, e una mică. Minusculă. Dar ea e singura operă rămasă neatinsă a marelui arhitect Raymond du Tem-

ple, care a fost arhitectul Palatului Luvru și Catedralei Notre-Dame.

— Și de ce-mi spuneți mie toate acestea? Au vreodata legătură suprafața bisericii și arhitectul care a construit-o cu misiunea ce mi se încredințează?

— Nici un fel de legătură, spuse Balot de paie. Am spus toate acestea pentru că știu că sunteți un estetician, pentru a avea chef să porniți la drum.

— Câți ani are episcopul?

— V-am spus. 79 de ani.

— E o idioțenie să execuți un bătrân de 80 de ani, spuse Baxan. Știți cât de costisitoare este execuția unui om la Paris? Nu, nu știți.

— Vă vor sta la dispoziție toate mijloacele de care aveți nevoie. Nu se pune problema costului operațiunii.

— E vorba de milioane, tovarășe, spuse Baxan. Milioanele astea sunt ale poporului. E o prostie să le aruncăm pe fereastră. O treabă fără cap. Trebuie să aşteptăm câteva săptămâni, câteva luni și soarta își va îndeplini de la sine misiunea. Un om de 79 de ani mai are de trăit de pe o zi pe alta. De ce trebuie organizată o misiune atât de costisitoare?

— Poporul a hotărât asta. Nu e treaba mea să vă dau explicații. De altfel, nu cunosc motivele. Am venit să vă spun că Prezidiul Suprem, adică poporul, v-a însărcinat să-l execuți pe episcopul român al Parisului înainte de solstițiul de iarnă.

— Și succesorul meu, tovarășul Horodincă, care e în puterea vîrstei, care e campion la karate, nu e în stare să omoare un bătrân de 79 de ani? De ce aveți nevoie de mine? Nu mi se pare logic. Nu-l deranjați pe Baxan pentru un fleac. Căci asta e. Spuneți-mi adevărul.